

περίφημη Τρύπα του Διαβόλου, όπου τὰ ἀφρισμένα νερά κυλούσαν με διαβολικό θόρυβο, βράχοντας τις χορταριασμένες πέτρες και σκάβοντας τη γη ἔδω κ' ἔκει.

Γιὰ τὸ μέρος αὐτὸ ἵπρχε μὴ παμπάλαιη παράδοσι, ποὺ μεταδίδονταν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ προζαλιόσε τὸν τρόμο τῶν παιδιῶν. "Ἐλεγαν δηλαδὴ πὸς ἔκει, τὸν παλιὸ καιρὸ, εἶχε πνιγὴ ἀπὸ ἔρωτα μὴ μεγάλη καὶ πλοῖσια ἀρχόντισσα, ποὺ ἡ ψυχὴ της ἔβγαιν' ἔκει κάθε βράδυ καὶ μιλοῦσε με τοὺς ζωντανούς.

"Ἡ Μαρία στάθηκε ἀκίνητη ἀπάνω ἀπ' τὸ βράσθρο, ἀκούοντας ἀπὸ μακριὰ τὰ βελάσματα τῶν προβάτων μαζί με τὰ μουγκρίσματα τῶν βοδιῶν.

Σιγά-σιγά, καθὼς ἦταν προσηλωμένη στὰ νερά ποὺ στροβιλιζόνταν στεφανωμένα μ' ἀφροῦς, τῆς φάνηκε πὸς ἀπὸ κεῖ μέσα προβάλε με νεράϊδα με χρυσὰ μαλλιά.

— "Ἐλα μαζί μου, τῆς εἶπε γλυκὰ ἡ νεράϊδα. Μέσα στὰ χρουσταλλένια παλάτια μου θὰ βρῆς τὴν ἀνάπασι, τὸν πλοῦτο, τὸν ἔρωτα...

— "ὦ, ναί, τὸν ἔρωτα! ψηθίσε κ' ἡ μικρὴ, μαγεμένη ἀπ' τὴν πρωταίωση τὴν εἰκὴν μελωδία.

Ἀφοῦ ἄκουσε κ' ἄλλα ἀκόμα λόγια ἀπὸ τὸ στόμα τῆς καλῆς νεράϊδας, ἔβγαλε τὰ μικρὰ της ὑποδήματα καί, ἀφοῦ τάρωσε πέτρα, βῆσιςε τὰ πόδια της μέσα στὸ νερό.

— "Ἐλα μαζί μου καὶ θὰ εὐτυχῆσις, ἐξεκολούθησε με τὸν ἴδιο τόνο ἡ νεράϊδα. Κοντὰ σὲ μένα θὰ βρῆς ὅτι θέλει. Θὰ σοῦ δώσω ἀκόμα ἓνα μνηστῆρα πολὺ ὠραϊότερο καὶ πιστότερο ἀπὸ κείνον ποὺ εἶχες. "Ἡ ζωὴ, καθὼς βλέπεις, εἶνε γεμάτη ἀπὸ λύπεζ καὶ πόνους... "Ἐλα νὰ γείρῃς στὴν ἀγκαλιά μου κ' ἐγὼ θὰ σὲ προφυλάξω ἀπὸ κάθε κακό...

— Θέλω ν' ἀγαπήσω ξανά, θέλω ν' ἀγαπῶ παντοτινὰ... ψηθίσε ἡ καπέλλα, ἐνὸς τὰ μικρὰ της πόδια βυθίζονταν ὀλοένα στὸ νερό καὶ εἶχαν φτάσει τώρα ὡς τὰ γόνατα.

— Θὰ γίνῃς κ' εὐὸ σύζυγος καὶ μητέρα, ὅπως ἡ ἄλλε, ἐξεκολούθησε ἡ γλυκεῖα φωνή.

— "ὦ, ναί, θάξω κ' ἐγὼ ὄμορφα παῖδια νὰ τὰ καμαρώνω καὶ νὰ τὰ χαίρομαι, εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ Μαρία, ἐνὸς τὰ μάτια της ἔκλειναν σιγά-σιγά, σκεπασμένα ἀπὸ ἓναν ἄωρο πέπλο...

— "Ἐλα, μικρὴ μου... Κοντὰ μου θὰ βρῆς τὴν αἰώνια ἀγάτη...

— Θάξω κ' ἐγὼ νικητὰ φορέματα σὰν τὴ γυναῖκα τοῦ Ἀνδρέα, ψηθίσε ἡ παιδοῦλα σὰν ἴπνοισμένη, ἐνὸς τὰ χέρια της ἐνοθίζαν σὲ προσεση. Θὰ ἀγαπήμα, θὰ λατρεύομαι σὰν ἔκείνη...

Τὸ νερό πεῖ ἀν τῆς ἐπροξενόσε κανένα ἄωρο. Προζοροῖσε σιγά-σιγά, ὅσπου τὸ πρόσωπό της σκεπάζθηκε στὸ τέλος ἀπὸ ἄσπρον, κάτασπρον ἀφρό, καὶ τὸ παρθενικὸ κορμὶ της χάθηκε μέσα στὸ γρήγορο ρεύμα...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Ἡ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

"Ὁ γιατρός τοῦ Ὁθωνος, Νέξερ, ἦταν περίφημος γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του. Μιὰ νύχτα τὸν ἐξάλειψαν σὲ κάποιον σάπι γιὰ νὰ ἐξετάσει ἓναν ἀσθενή. Ὁ Νέξερ πῆγε πράγματι καὶ ἀφοῦ τὸν περιποιήθηκε, ἔφυγε με τὸν σοκότο νὰ ἐπιστρέψῃ στὰ Ἀνάκτορα γιὰ νὰ συνεχίσις τὸν ἴπνο του. Καθὼς ἔβγαινε ὅμως, εἶδε ἓναν ἄνθρωπο ποὺ πήγαινε κρατώντας στὰ χέρια του ἓνα φανάρι. Ὁ γιατρός, νομίζοντας πὸς ἦταν κανένας ὑπηρετῆς τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ὀδηγοῦσε στὸ παλάτι, τὸν ἀκολούθησε καὶ προζήρισε. Ἀλλὰ καθὼς ἐπήγαινε —βρισκόταν πεῖ ἔξω ἀπ' τὴν Ἀθήνα— ἔπνχε νὰ ἀναγνορίσει στὸ δρόμο τὸ σάπι τὸ συναδέλφου του Τράμπερ κ' ἔτσι ἀντελήφθη τὸ λάθος του καὶ σταμάτησε.

Ἀλλοῦς με τὸ μυαλό ποὺ εἶχε, θάφτανε στὸν Πειραιά...

□ □ □ ΠΑΛΗΣΣ ΓΚΡΑΒΟΥΡΕΣ □ □ □

Πορὸς τὸν Γολγοθᾶν (Τοῦ Ντόρερ)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΙΧΗΤΑΙ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΟΥΑΣΣ

Εὐλογημένο γιὰ τὸν κόσμο τὸ βου-
[νίσιο
τὸ πεισματάρικο κ' ἀνάποδο μου-
[λάρι.
Τὸ δρόμο, στὴν κακοτοπία, θὰ βρῆ
[τὸν ἴπνο.
Μὴν τὸ κεντᾶς, μὴν τὸ βαρεῖς. Μό-
[νο θὰ πάη
τις σάρες καὶ τὰ κρᾶζουρα. Κάθε
[στορατὶ
τὸ πόδι του, ἀαλλίγωτο, γερά πα-
[τεῖ.

Μιὰ τοῦφα πορναραόφυλλα κορφο-
[λογαῖε
διαβατικό τὴν πείνα του νὰ ξεγε-
[λάσι.
καὶ σὲ μιὰ λούμπια πρσιανόνερο βου-
[ταῖε
τὰ δυὸ μουσοῦδια νὰ δροσίση ἀπὸ
[τὴ βροσί.
Δὲ σοῦ ζητᾶει παρὰ μιὰ στάλα λευ-
[τεριά,
δὲν θέλει χαλινάρι κ' οὔτε λαμα-
[ριά.

Καὶ πάει τ' ἀέσματα στὸ μύλο μου-
[ναζό του.
Ξένοιστος τ' ἀλόμφας κ' ἀζοῦς
[ν' ἀντιλάη
τὸ χαλκοκούδουνο στὸ λαμοτρᾶζη-
[λό του
σὰ μιμπριπλόδαλο ἀνοξιάτικο ποῦλι.
Στρέφει, τηρεῖ καμμὰ βρολά καὶ
[κατὰ σένα
σὰ νὰ σοῦ κρᾶνη με τὰ μάτια, μι-
[στεμένα.

Μὴν τὴν κεντᾶς τὴ μούλα σου, μὴν
[τὴ βαρεῖς .

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

"Ὁ ἔρωσ τοῦ Γάλλου εἶνε εὐχάριτος, πνευματώδης, διαχρῆκός. Τῆς Γαλλίδος ἀκατάσχετος, μαγενητικός, ἀσταθῆς.

"Ὁ ἔρωσ τοῦ Ἀγγλοῦ εἶνε παγερός, μὴ καὶ σταθερός. Τῆς Ἀγγλίδος ρομαντικός, ἀθέριος, εὐμετάβλητος.

"Ὁ Ἴταλὸς ἀγατὰ με πάθος, με φιλοπονητὰ καὶ με μνησιακάκια. Ἡ Ἴταλίδα με θέριμη, με ἀφορσίση καὶ με ξενιοσια.

"Ὁ ἔρωσ τοῦ Ἴσπανοῦ εἶνε εἰλικρινῆς, ἀφορσιμένος, ξηλότυπος. Τῆς Ἴσπανίδος ζοηρός καὶ θελμητικός.

"Ἡ ἀγάτη τοῦ Ἀστροικαῦ εἶνε πιστὴ καὶ θετικὴ. Τῆς Ἀστροικαῖς ἦσιχη καὶ ἀντιπλοισινη.

"Ὁ Ἀμερικανὸς ἀγατὰ με τὸλμη καὶ με βία. Ἡ Ἀμερικανίδα προ-
κλιητικὴ, ἰδιότροπα, τυραννικὰ.

"Ὁ Ρωσσοῦς ἐρωτεύεται μνηστῆριωδῶς καὶ φανταστικῶς. Ἡ Ρωσσοῖδα με φροτὰ, με φλόγα καὶ με σάχη!

"Ὁ ἔρωσ τοῦ Τούρκου εἶνε δεσποτικὸς, ἠδισαθῆς, εὐμετάβλητος. Τῆς Τουρκιάς παθητικός, ἰππομονητικός, φανατηγρόρος.

"Ὁ Γερμανὸς ἀγατὰ με ἀγνότητα καὶ εἰπιστὰ. Ἡ Γερμανίδα με εὐασθησια καὶ τραφερότητα.

"Ὁ ἔρωσ τοῦ Ἐλβετοῦ εἶνε ἀγαθός, δειλὸς καὶ ἀπλοῦζός. Τῆς Ἐλβετιδὸς γλυκὰς καὶ χορῆς ὑποψία.

"Ὁ Σουηδὸς στὸν ἔρωτα εἶνε σταθερός καὶ ἐπιφυλακτικός. Ἡ Σουηδὶς σεμνὴ, ἰπάξουη καὶ πιστὴ.

"Ὁ Ἑλλην ἀγατὰ με πάθος, ἀστασία καὶ ξηλοτυπία. Ἡ Ἑλληνίδα με ὀλη τῆς τὴν καρδιά, ἀλλὰ με ὑπερβολικὴ φι-
λαρέσκεια καὶ... πονηρία!...

"Ἄσ' τὴν νὰ πάη ἀνασασμο σὲ κάποιον σιάδι.
Μὲ τὴν παλάμη κάνε τῆς ὄντας μιορῆς
ἀνάλαφο στὴν τραχηλιά της κᾶνα γὰδι
καὶ θὰ σὲ πᾶν καλύτερα στὴ ὀχθὴ πέρα
καὶ πᾶν ὀδε ζητᾶς νὰ πᾶς τὴν ἄλλη μέρα.

Κι' ὄντας θὲ νάρθη κ' ὁ καιρός νὰ βγῆς γαμπρός,
στρωσσοδομένη με τὰ κᾶκανα κᾶλιμα
θὰ σὲ περᾶν καμρωτὴ στὰ μάτια μιορὸς
τῶν κοριτσιῶν ἀπ' τοῦ χωριοῦ τὰ καλντερίμα.
Θ' ἀνογοκλειοῦν ἀλοῦροτες καὶ τρεωιά
— Γεῖα καὶ χαρὰ στὸν καβαλλᾶρη ποὺ βιστᾶ!

Κάποιαν ἡμέρα — λῶκαμα γι' ἀνεμοζᾶλη —
Ξάμωνο θὰ νοῖσιση τὰ φροτῆ τῆς κρᾶσι.
Κοντολῆγει, χτυπιὰ στὸ χῶμα τὸ κεφάλι
καὶ θὰ σ' ἀφῆρη μοναζὸ μεσοποριά..
Χαροπαλεῖοντας γυρᾶει τ' ὄργο τῆς μάτι,
λές καὶ τηρεῖ, στερηνὴ φορὰ, τὸν ἀγογιάτη!

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ ΛΑΥΡΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Συνῆθος ἐπικαλούμεθα ὡς μάρτυρας τὸ Θεό, τὴ συνεί-
δησι καὶ τὴν τιμὴ, γατι δὲν ἔχουν φωνὴ νὰ μιλήσουν.

— Τις ἠδονές, ὅπως καὶ τὶς τροφές, ὄσο ἄλοῦστερες
εἶνε, τόσο λιγότερο τὶς βρῶνισσα.

— Τὸ ἀδειανὸ βαρεῖ μ' βροντᾶει πὸ πολὺ ἀπ' τὸ γε-
μάτο.